

מסורת הש"ס

(א) לקמן פ"ג ע"פ כ"ה
(ב) וברא אלמס פ"ו
דמלתין דף פתח. א"ת
המטות לר"ך שנתן עפר
מיתות למטה ועפר מיתות
למעלה וביא רבא"ש פ"ט.
(ג) ג"ל פקתה ויחזר לקמן
ק"ו ונכנסת נה ויחזר מ"ג
ופר"י פקתה פקתה ויחזר
בערין נה פקתה פקתה
אמר פקתה (ד) וינין
ת"ס' סנהדרין ע"ו. ד"ה סוף
חמה. (ה) ג"ל י"ב. (ו) ג"ל
(ז) מנינה ט"ו. מקוולות
פ"ה משנה ו. (ח) ג"ל
(ט) ג"ל אמר ד"ה א"ת.
(י) ג"ל פתח. (יא) ג"ל
כ"ח ד"ה פ"ג.

תורה אור הש"ס

1. ראש איש מבני
ישראל וזמן הרב הדר
במטות אשר יגור צדי
חיה או עוף אשר יאכל
והיה את דמו וכוהו
בעפר. וירא ה' י
2. ונתת שלמים
ואבלת שם ושמרת לפני
ה' אלקיך. דברים כו

גליון הש"ס

ג"ל אביעא ליה ט"א
צואר. ט"ן זה צדיק קטן
ע"י שם את הנהיה הוא
כשרה. ע"י סנהדרין ע"ו
ע"ל ת"ס' ד"ה ש"ו. ו
ר"י"ו ד"ה ט"א ב"י
ע"י ר"י. ע"י כשרה
פ"ט דמסורין.

הנהגות הב"ח

(א) ר"י ד"ה לר"ך שנתן
עפר למטה עפר היתוח
ד"ה העפר.

הנהגות מור"ב

א' תורה וסורה וכו'
עד ס"ה. י"ב ד"ה
המולות. ט"ן זה צדיק קטן
המטה טורה מ"א כ"י
היה להם אפר פרה ומ"ח
ה"ש' לקמן פ"ח פ"ט
ד' אלג מעשר נה לא היה
ט"ה ממחר הית' ד"ה
הי מחלות ד"ה ק"ו.

לענין רש"י

מביערי"ש
[מביערי"ש]. פ"ט.
חזקן לפיכך קטנה.

מוקף רש"י

עפר למטה. עפר מיתות
ולא על קרקע קשה
ולקמן פ"ג. עפר לא
נאמר. וכשרה עפר משמע
דלא כ"י עפר אלף
ככ"י (ש"ס) דלא קפ"ד
אלף אלף (ב"צה) ו'.
אלף בעפר. משמע
שהוא נלל וטמן בעפר
קודם הכ"י (ש"ס) משמע
טלו עוף בעפר מיתות
(לקמן פ"ג). דמן הבריאה.
נה היטיב. לענין י"ב.
ושחט כדרכה. סנה
(ש"ס). מאן תנא דלא
בעי כוונה לשחיטה. דלא

השוחט פרק שני הולין

לא

עין משפט
נר מצוה

גידפי דמיפרמי והא בעי כסוי וכי תימא
דמכסו ליה ^ו והאמר רבי זירא אמר רב
^ו השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה
שנאמר ו'כסוהו בעפר עפר לא נאמר אלא
בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר
למטה ועפר למעלה דמוזין ליה לעפר דכולה
^ו פתקא: היה שוחט והתו [ובו]: אמר רבי
זירא מלא צואר וחזין לצואר ^ו אביעיא להו
מלא צואר וחזין לצואר כמלא צואר דהוה לה
תרי צוארי או דלמא מלא צואר וחזין לצואר
משהו את שמע היה שוחט והתו שני ראשין
בבת אחת אם יש לשכין מלא צואר אחד
כשר מאי מלא צואר אחד אילימא מלא צואר
אחד ותו לא השתא כבהמה אחת בעינן
מלא צואר וחזין לצואר בשתי בהמות סגי
להו כמלא צואר אחד אלא פשיטא ^ו מלא
צואר חזין לשני צוארין ^ו ש"מ מלא צואר
חזין לצואר ש"מ: בד"א בומן שהולך ולא
הביא וכו': אמר רב מנשה ^ו באיזמל שאין לו
קרנים אמר ליה רב אחא ברביה דרב אויא
לרב מנשה מחטא מאי אמר ליה מיהא מבוע
בזע מחטא דאושכפי מאי אמר ליה תנינא
אפילו כל שהוא מאי לאו מחטא דאושכפי
לא איזמל איזמל בהדיא קתני לה פרושי קא
מפרש מאי כל שהו איזמל ה"ג מסתברא
דאי ס"ד מחטא דאושכפי השתא מחטא
דאושכפי שריא איזמל מובעיא איזמל
אצטריבא ליה ס"ד אמינא ליגור איזמל שאין
לו קרנים אמו איזמל שיש לו קרנים קא משמע
לן: ^ו מתני' ^ו ינפלה סכין ושחטה א"פ
ששחטה כדרכה פסולה שנאמר ^ו וזבחת
ואכלת מה שאתה זוכה אתה אכול: ^ו ג' ^ו
טעמא דנפלה ^ו היא הפילה הוא כשרה ואע"ג
דלא מיכוין מאן תנא ^ו דלא בעינן כוונה
לשחיטה אמר רבא ר' נתן היא ^ו דתני אושעיא
ועירא דמן חבריא זרק סכין לנועצה בכותל
והלכה ושחטה כדרכה ר' נתן מכשירי וחכמים
פוסלים הוא תני לה והוא אמר לה ^ו הלכה
כר' נתן והא אמרה רבא היא זימנא דתנן
^ו וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן
כשרה ואמרינן מאן תנא דלא בעי כוונה
לשחיטה ואמר רבא רבי נתן היא צריבא דאי
אשמועינן התם משום דקא מיכוין לשום
חתיכה בעולם אבל הכא דלא קא מיכוין
אימא לא ואי אשמועינן הכא משום דקאתי
מכה בן דעת אבל התם דלא קאתי מכה בן
דעת אימא לא צריבא: אתמר נדה שנאנסה
וטבלה אמר רב יהודה אמר רב ^ו מהורה
לבייתה ^ו ואסורה לאכול בתרומה ור' יוחנן אמר
אף לבייתה לא טהרה א"ל רבא
לר"ג לרב דאמר מהורה לבייתה ואסורה לאכול
בתרומה עון כרת הותרה איסור
מיתה מביעיא אמר ליה בעלה חולין הוא וחולין
לא בעי כוונה ומנא תימרא
מיתה מביעיא אמר על האדם ועל הכלים מהורין
מאי לאו אדם דומיא דכלים מה
כלים דלא מיכווני אף אדם נמי לא בעי כוונה
לשחיטה. דלא חרש שוטה וקטן לחמיה בעלמא
מזוין וזין לה דעת להטמין לשחיטה וקמי ויטין
ששחטו כ"י. דקאי נמי אחרש שוטה וקטן (ש"ס).

חזין צואר כמלא צואר. לכאורה נראה שצריך להולין כל אורו מלא
צואר שחזן לצואר ולכן צריך אורו שיעור ומיהו נראה דלון
צריך ולא הולך שיעור זה אלף כדי שישמחו צריח ופעמים שהסכין
חרף ושוחט הריגו כלל הולכת כמלא צואר: והא אמרה רבא היא
זימנא דתמיתין ליה פריך הא
זימנא חלה זימנא כדפרש בקוטרס
משום דתמיתין ליה חנה כהניא
ו' הא הפילה הוא כשרה אלף רבא
הוא דדייק לה ועוד דאפילו אי מנ
לה כהניא דתמיתין ליה היא יכול
להקשות דהא לא פריך ארבע למא
ליה למידק הא הפילה הוא כשרה הא
מנינא לעיל דממכשירין שמיטת חרש
שוטה וקטן דאי לאו דלמך רבא
אמתי' דמשי' רבי נתן היא לא היה
מקשה כלום דלמא כמשי' מכשירין טפי
ואפילו רבנן מודו דמיכווני לחמיכת
בשר אלף פריך משום דלוקמין להיהו
כרבי נתן אלמא מכשרא תמיתין
אפילו היכא דלא מיכוין לחמיכת בשר
כרבי נתן אלמא מכשרא תמיתין
אפילו היכא דלא מיכוין לחמיכת בשר
כמו זרק סכין לנועצה בכותל ואם כן
למה ליה לרבא למידק הא הפילה הוא
כשרה ומשני דה"ל ^ו לנועצה עדיף
דמיתמין מיהא לחמיכה בעלמא אלף
הפילה לא מיכוין כלל לשום חמיכה:
^ו ואי אשמועינן הפילה. השתא הך
צריכותא לא הויה דומיא דלדך
דלא נה לפיך טעם אמתי אילתריך
ליה לרבא למימר גבי חרש שוטה
וקטן רבי נתן היא דל"כ מאי קאמר
אי נתן לה: ^ו ושני
דתי' דסכין לנועצה עדיף
דמיתמין מיהא: ^ו אמאי
אצטריבא ורבא איצטרי'
לאשמועינן:

שיטת מקובצת

א' לטטה דאם הקרקע
קשה לא מקרי עפר
העפר: ^ו דכולה פקתא
הפ"ל בהקפה: ^ו ומוסגו
בפ"ו לר"ך ה"ד ומ"ד
פקתא בהקפה: ^ו ד' ויש לחוש
שמא יתלדו היסמינס
וכו'. י"ב ג"א סמא
יתלדו את הקרנים ויקבו:
ס' דפיו כמחוס וחרש
בגרה. י"ב ג"א דהוא ובני
מחוס כרביב וכו':
א' משום דבמיתו לא
גנא בהדיא הפילה הוא
כשרה אלא רבא הוא דריק
לה ומיהו נראה דאפי'
אי נתן לה: ^ו ושני
דתי' דסכין לנועצה עדיף
דמיתמין מיהא: ^ו אמאי
אצטריבא ורבא איצטרי'
לאשמועינן:

רבינו גרשום

דהתלוי שחיטתו פסולה
תיק: התו את הראש
בבת אחת שחיטתו פסולה
מגדני מלי אמר ששאל
דאמר קרא חזן שוחט
לשונם כלומר לשון
משך: פקתא פלוגא בלע"ז
ובאיזמל שאין לו קרנים
כלומר אבל לו
קרנים אמר דהיישק
שפא דרך שחיטתו קבכ
משמע דתחוס שחוט
דאושכפי מאי
משמא דאושכפי (התן)
משמע סכין ששחי
לחתוך החוט שחוט
בו: איזמל שאין לו
קרנים שמוכפלין קרנים
לאחוריהו: אבל הכא דלא
קא מיכוין כלומר דלא
קא מיכוין אלא לנועצה
בכותל: טהורה לבייתה
כלומר טהורה לשכב עם
בעלה כמחשבו המטה:
עון כרת הותרה כלומר נדה
שהוא חייב כרת. איסור
מיתה. זו תרומה שהיא
מיתה כ"י שמיס דהיא
ומהו כ"י יתלודה: ^ו מה
כלים דלא בעי כוונה כלומר
כלים לאו בני כוונה נעוה:
משום חרדליה של נעמיס
דחשבוין ^ו כמיס שאובין
ולא כמי ספקא אי נמי
גיגור ראשין

א' דבי רבתי הל' לר"ך צולר
החלטה על נעמיס לוי מ"ס
צולרין ק"ן פסולין משום
דכ"י וחלון וכו' נעמיס לוי
מסורין ק"ן פסולין וליע.